

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

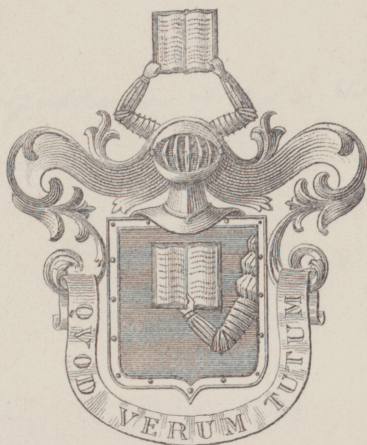
[Edv. Storm.]

En ganske nye Viise, for
alle kiøtke --- Matrøer

V box 8:228 Kbh. [1786.

[Edv. Storm.]

IV 203.

Honnedsvæts

[Storm, Edvard]

En gandske nye

Viser,

For
alle kiække, ordentlige og sær-
delige

Matroser.

Under Melodie:

Det hændte sig Jephtah den 2c.
[Viser. Udg. af Efterslagtssekabet, Kbh.]

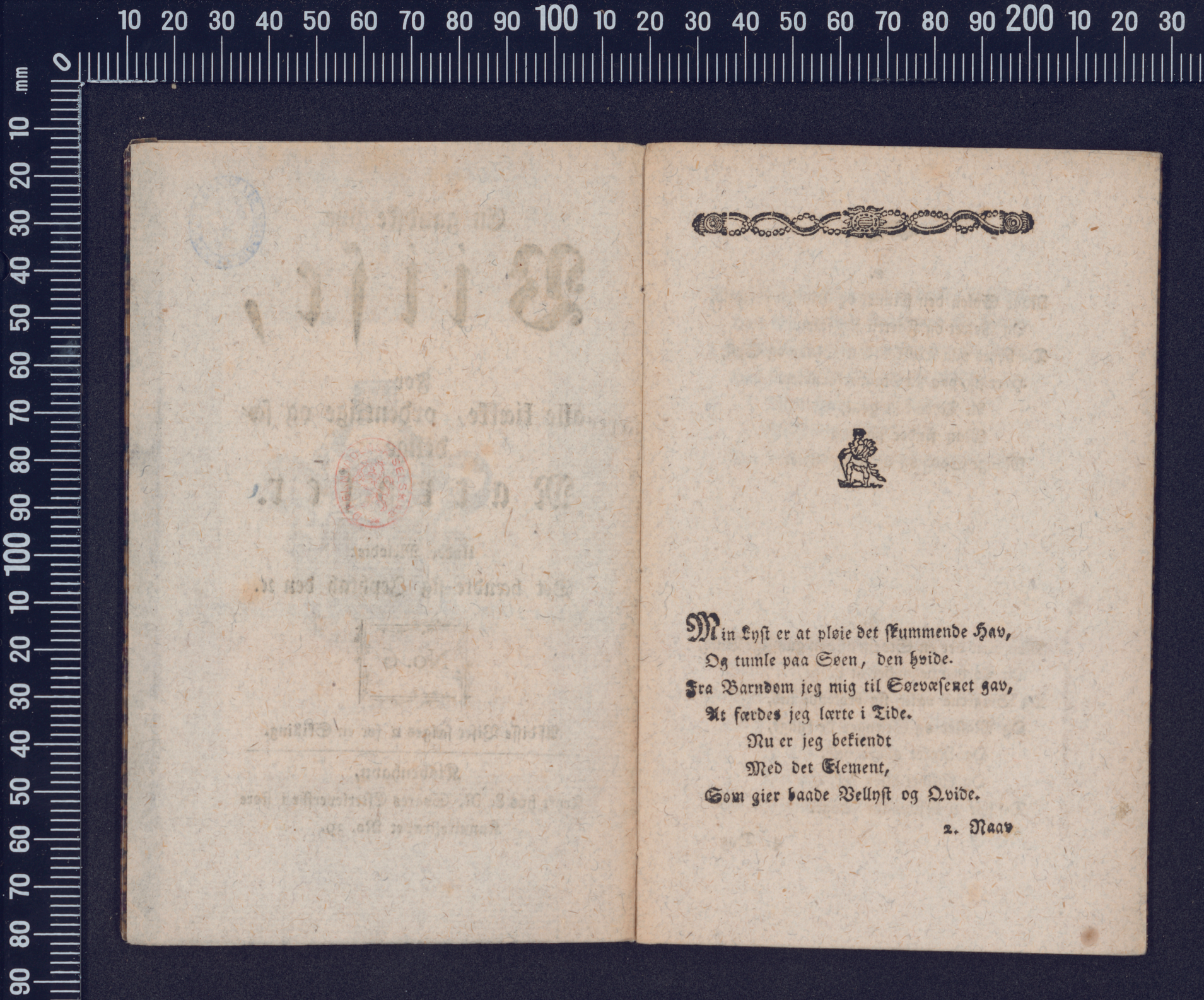
No. 6.

Af disse Viser sælges 2 for en Skilling.

Kjøbenhavn, [1786]

Trykt hos L. N. Svares Efterleverfke i store
Kannikestrødet No. 39.

V box 8:228

[Faint, illegible text and a red circular stamp are visible on the left page.]

Min Lyft er at pløie det Stummende Hav,
Dg tumle paa Søen, den hvide.
Fra Barndom jeg mig til Søevæsenet gav,
At færdes jeg lærte i Tide.
Nu er jeg bekiendt
Med det Element,
Som gier haade Vellyst og Dvide.

2. Naar

2.

Naar Solen den Finner og Himlen er mild,
Dg Veiret og Farten sig feier,
Da høres paa Dakket kun Glæde og Spil,
Hver sig, paa sin Maade, fornøier.
At Tiden kan gaae,
Man finder da paa
Mangt Spøg og uskuldige Leier.

3.

Men blier der en Storm af den gunstige Vind,
Dg Torden begynder at brage,
Dg Bolgerne valte sig brølende ind,
Dg Master og Stænger de knage,
Dg Koret gaaer væk,
Dg Skibet blier læk,
Da har vi besværlige Dage.

4. Dog

4.

Dog taber en Seemand ei derfor sit Mod;
Han kæmper med Kraft mod sin Fiende,
Om Døden end for ham lys levende stod,
Han stræber dog Seier at vinde.
Med Hænder i Skied
At skjalve i Mod,
Det veed han, anstaaer kun en Dvinde.

5.

Blant mange SlagsMennesker seer han sig om,
Blant sorte og brune og hvide,
Besøger de Lande, hvor andre ei kom;
Eligt Levnet jeg gierne gad lide.
I Aar er jeg her,
Det næste Aar der,
Alt estersom Kiolen vil glide.

6. Jeg

6.

Jeg med min Fortieneste got holder Huus,
 Og øder kun lidt af min Hyre;
 Jeg kommer ei der, hvor der vanker en Ruus,
 Blant andre forvildede Fyre.
 At spare med Glid,
 Til Vinterens Tid,
 Os lærer den landlige Myre.

7.

Om Gud vil, saa kan jeg engang blive graae,
 Og tient med det rolige Sæde;
 Naar Alting er tilfat, hvad haver jeg saa?
 Da maa jeg forsilde begræde,
 At jeg var en Nar,
 Og ødelagt har
 Den gamle Mands Føde og Klæde.

8. Man

8.

Man gierne kan være en dygtig Matros,
 Foruden Huseren og Banden;
 Jeg er, og tør sige det selv til min Koes,
 Saa modig og raff som en anden
 I alle Slags Dyst;
 Dog har jeg ei lyst
 Minurviis at kalde paa Fanden.

9.

Og skal vi til Orlogs, saa tugte vi ei
 De fiendlige Skibe med Seder;
 Omsonst er da pralende Steien. Nei! nei!
 Pas paa dine Pligter! det heder,
 Den stilleste Mand
 Maaskee holder Stand,
 Naar Skryderen ængstelig sveder.

10. Dog